

ардѣ желай и ище. Тогдази царь-атъ по-
 лѣ да го заведатъ въ царски-тѣ палати,
 да го гѣдатъ на златъ одръ, и да ѡвѣрѣ-
 атъ каша-та мѡ съ златы и сребрены са-
 динны, и на трапѣза-та мѡ да предстоѡватъ
 млади и красни юноши, и да праватъ цото
 имъ рече: положиха ище на вѣдѣ всѡкаквы
 добры мирѣзмы, и мѡ приносѡха различни
 астїа. Дамокль не можаше да сѡ нарадка,
 а Дїонусъ повелѣ та провѣсиха изъ таван-
 атъ една сѡвѣа вѡрзана съ единъ конскїи
 космъ. Като а видѣ Дамокль разтрепѣра сѡ
 ѡт страхъ, и не глѣдѡше вѣки нити зла-
 тѣны-тѣ и сребрены-тѣ садинны, нити дрѡги-
 тѣ оукрашенїа, нити смѣлѡше да погѣгни
 на трапѣза-та, ами начѣна да сѡ моли сѡсъ
 сѡлзы Дїонусъ да го ѡстаѡи да си ѡтиди, и
 мѡ дѡмаше, чи ѡ по благодаренъ да живѣи
 мирно междѡ прѡсти-тѣ человекы, а не ве-
 ликолѣпно като царь и исполненъ ѡт страхъ.
 Никой да не рече какъ сѡмъ, ами какъ ѡ ѡ сѡмъ.

Крисъ оубѣде Сѡлава въ сокрокище-то
 свой и мѡ казѡ свой-то имѣнїе, а чи го по-